

## Chương thứ 46

## BỤI TÌNH VÔ VI

Cỗ xe độc mã dừng trước cửa Vạn Hương lâu khi bóng nhật quang chìm hẳn xuống, nhường không gian lại cho bóng tối. Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh nói với Thiếu Hoa:

- ?ây là nhà của công tử à ?

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Không, tại hạ làm gì có được một cơ ngơi như thế này !
- Vậy sao công tử lại dừng ngựa trước tòa lâu này ?
- Không phải nhà của tại hạ nhưng cũng như nhà của tại hạ ! Bởi chủ nhân của Vạn Hương lâu là bằng hữu rất tốt của tại hạ. Thậm chí còn hơn cả bằng hữu nữa !

Nói rồi Thiếu Hoa xuống xe. Chàng chìa tay cho Hà Mẫn Trinh:

- Cung chủ có vào trong không ?

Hà Mẫn Trinh lưỡng lự rồi nói:

- Trong đó là gì ?
- Là nhà chứ là gì ? Hay cung chủ muốn lưu lại cỗ xe này qua đêm ? Ở lại cỗ xe, không có đủ vật dụng cho cung chủ dùng qua đêm đâu ! Trong Vạn Hương lâu lại chẳng có gì để cung chủ sợ cả !

Hà Mẫn Trinh nhìn chàng, rồi khẽ gật đầu. Nàng gạt tay Thiếu Hoa qua bên, bước xuống đất. Hai người song hành tiến vào Vạn Hương lâu.

Họ vừa bước đến cửa thì Lại Xương Uy từ trong chạy ào ra. Y giang rộng cánh tay reo lên:

- Thiếu gia !
- Lại lão bộc !

Hai người ôm chầm lấy nhau.

Lại Xương Uy vỗ lưng chàng, hỏn hển nói:

- Những tưởng đâu Lại lão bộc này chẳng còn bao giờ gặp được thiếu gia nữa !
- Thiếu Hoa đâu có chết là lão nghĩ như vậy ? Nếu Thiếu Hoa chết thì sẽ báo cho lão biết ngay mà !

Lại Xương Uy buông Thiếu Hoa nói:

- Sao thiếu gia biết lão nô ở Vạn Hương lâu ?
- Có gì mà không biết chứ ?

Thiếu Hoa chỉ vào trán mình:

- Chỉ cần suy nghĩ một chút, thì biết ngay mà ! Khi người ta bắt đầu thay đổi, nhất là thay đổi vì chữ tình thì thường tìm đến nhau ! Chỉ có những

kẻ khô khan, tim hóa thành đá, người hóa thành xác chết tro tro như tượng mới không cảm nhận được hết chữ tình trong con người !

Chàng vừa nói vừa liếc trộm Hà Mẫn Trinh.

Hà Mẫn Trinh im lặng, không màng đến lời nói của Thiếu Hoa. Thiếu Hoa quay sang Mẫn Trinh nói:

- Thiếu Hoa quên giới thiệu, đây là Hà Mẫn Trinh cô nương, người bằng hữu đồng hành của lão có phúc có phần mới kết đôi với cô nương !

Hà Mẫn Trinh cau mày, nhặt nhẹo nói:

- Kết đôi là gì ?

Thiếu Hoa giả lả nói thay Lại Xương Uy:

- Kết đôi là kết bạn đó mà ! Có thể mà cô nương cũng hỏi !

Chàng nhìn Lại Xương Uy nói:

- Lão Lại, có thể dọn cho Thiếu Hoa một căn phòng tốt đặng cho Hà cô nương ngủ qua đêm chứ ?

- Chuyện đó đâu có khó gì ! Không chỉ một phòng mà mười phòng lão cũng sẵn sàng !

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Không, chỉ một gian biệt phòng khang trang đủ để Hà cô nương qua đêm thôi ! Nhưng trước tiên hãy dọn cho Thiếu Hoa một bàn tiêu yến để thết đãi người đồng hành của mình !

- Lão nô làm ngay !

Lại Xương Uy đưa Thiếu Hoa và Hà Mẫn Trinh vào một gian thượng khách phòng, rồi nói:

- Thiếu gia chờ lão nô một chút nhé ! Lão nô sẽ báo với tình nương ngay !

Lại Xương Uy dợm bước thì Thiếu Hoa gọi lại:

- Lão Lại !

- Thiếu gia có điều gì xin chỉ giáo ?

- Hình như Vạn Hương lâu đã có sự thay đổi rất lớn phải không ? Thiếu Hoa như thể không còn nhận ra Vạn Hương lâu hôm nào nữa !

Lại Xương Uy phá lên cười:

- Thiếu gia đúng là tinh mắt ! Vạn Hương lâu đã thay đổi rồi, lão nô bắt chúc thiêu gia đó ! Vạn Hương lâu bây giờ là một tử điểm chứ không còn là kỹ lâu !

- Tình nương nghe lão à ?

- Tất nhiên rồi !

Thiếu Hoa mỉm cười:

- Tại hạ chờ lão huynh !

Lại Xương Uy nghe Thiếu Hoa thay đổi cách xưng hô, ngạc nhiên thốt lên:

- Thiếu gia....

Thiếu Hoa lắc đầu nói:

- Kể từ bây giờ huynh không còn là Lại lão bộc nữa mà là Lại huynh của Thiếu Hoa ! Thiếu Hoa thích có một đại ca hơn là một lão nô !

Lại Xương Uy phá lên cười rồi nói:

- Hôm nay Lại Xương Uy này sẽ uống với thiếu gia một bữa thật say. Say không biết đường về nữa !

Thiếu Hoa gật đầu:

- ?ược, Thiếu Hoa sẽ uống với Lại huynh !

Lại Xương Uy đi rồi, Thiếu Hoa mới nhìn lại Hà Mẫn Trinh:

- Mẫn Trinh, nàng thấy Lại huynh của tại hạ thế nào ?

Mẫn Trinh buông một câu thật lạnh lùng:

- Bỏn cung không quan tâm đến người khác !

Câu nói của nàng thốt ra bằng chất giọng nhạt nhẽo khiến Thiếu Hoa sượng sùng.

Chàng lắc đầu miễn cưỡng nói:

- Tại hạ không biết điều đó !

Hai người bỗng trở nên im lặng và xa cách. Thiếu Hoa nhìn trộm Mẫn Trinh nhủ thầm trong đầu: " Tại sao nàng ta lại khô khan như vậy nhỉ ? Hình như nàng ta chẳng bao giờ nghĩ đến người khác ! Con người gì mà kỳ cục quá ! "

Lại Xương Uy cùng Tình nương bước vào. Theo sau hai người là Mỹ Mỹ, Ái Ái và Vô Vô. Ba nàng bày thức ăn và rượu ra bàn. Mỹ Mỹ bước đến bên Thiếu Hoa.

Nàng nũng nịu nói:

- Huynh đi đâu lâu quá mới quay lại Vạn Hương lâu ? Mỹ Mỹ những tưởng đâu sẽ không gặp lại huynh nữa !

Mỹ Mỹ vừa nói vừa bá lấy cô Thiếu Hoa.

?ôi chân mày Mẫn Trinh nhíu lại nhìn Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa gỡ tay Mỹ Mỹ ra rồi nói

- Mỹ Mỹ, tại hạ đang có khách !

Mỹ Mỹ nhìn Mẫn Trinh:

- Cô ấy cũng giống như Mỹ Mỹ thôi mà !

- Mẫn Trinh không giống như Mỹ Mỹ tưởng đâu !

Thiếu Hoa nhìn sang Tình nương.

Tình nương nói:

- Thôi được rồi, ba người ra ngoài đi !

Mỹ Mỹ nguyệt Thiếu Hoa. Nàng cúi xuống ghé miệng vào tai chàng nói:

- Chút nữa muội qua phòng của huynh đó !

Thiếu Hoa nhường mày khẽ gật đầu.

Mỹ Mỹ cười khẩy một tiếng rồi cúi xuống, bất ngờ hôn vào má chàng. Nàng bật ra tiếng cười khúc khích.

Tình nương khẽ lắc đầu.

Mỹ Mỹ dợm bước đi thì bất ngờ Mẫn Trinh gọi giật lại:

- Mỹ Mỹ cô nương !

Mỹ Mỹ dừng bước lại nhìn Mẫn Trinh.

Nàng từ tốn nói:

- Cô nương có điều chi muốn chỉ giáo cho Mỹ Mỹ ?

- Bồn cung muốn hỏi cô nương một vài câu !

Giọng nói của Mẫn Trinh có phần khe khắt và gay gắt. Mọi người im lặng đồ dờn mắt nhìn nàng.

Mẫn Trinh tăng hắng rồi nói:

- Mỹ Mỹ cô nương là phận nhi nữ, vậy có biết chữ đức hạnh của nữ nhi không ?

- Sao cô nương lại hỏi Mỹ Mỹ câu đó ?

- Bồn cung hỏi Mỹ Mỹ cô nương câu hỏi đó bởi vì cô nương quá trơ trẽn và đáng kinh tởm !

Mỹ Mỹ tròn mắt nhìn nàng ngơ ngác nói:

- Cô nương là khách sao lại mắng Mỹ Mỹ như vậy ?

Mẫn Trinh hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Không những mắng chửi, bồn cung còn muốn dạy cho cô nương một bài học về đức hạnh nhi nữ !

Nàng hừ nhạt một tiếng nói tiếp:

- Hành động của cô nương khiến bồn cung tởm lợm !

Thiếu Hoa buông tiếng thở dài :

- Mẫn Trinh ....

Mẫn Trinh khoát tay không cho Thiếu Hoa nói.

Mỹ Mỹ sa sầm mặt hỏi:

- Chẳng lẽ Mỹ Mỹ hôn Thiếu Hoa huynh khiến cô nương giận dữ như vậy ư ?

Mẫn Trinh buông tiếp một câu cộc lốc:

- Không sai !

Mỹ Mỹ nhướng cao đôi chân mày lá liễu được tia mỏng, cười khẩy rồi nói:

- Cô nương ghen với Mỹ Mỹ ư ? Có phải cô nương ghen không ?

Sắc diện Mẫn Trinh đỏ bừng. Nàng gượng nói:

- Ghen là gì bồn cung không biết ! Nhưng bồn cung nói cho cô nương biết, phạm hành động như vậy sẽ tại cho Thiếu Hoa cảm giác rất lạ và rất khó xử !

Mỹ Mỹ bật cười thành tiếng:

- Cô nương nói vậy hóa ra đã từng bị người ta hôn rồi à, nên mới biết rõ như thế !

Sắc diện Mẫn Trinh càng đỏ hơn. Nàng quắc mắt gằn giọng nói:

- Nàng dám bốn cợt với bồn cung ?

Vừa nói Mẫn Trinh toan vỗ chuông vào Mỹ Mỹ nhưng Thiếu Hoa đã kịp cản nàng lại.

- Mẫn Trinh, Mỹ Mỹ không biết cái luật của Vô Vi phái ! Nàng bỏ qua cho nàng ấy đi !

Mẫn Trinh hừ nhạt một tiếng.

Thiếu Hoa quay sang nói với Mỹ Mỹ:

- Mỹ Mỹ, tạm lánh mặt cho ta được chứ ?

Mỹ Mỹ lườm Mẫn Trinh rồi mới chịu quay bước trở ra bên ngoài. Thiếu Hoa nhìn Mẫn Trinh nói:

- Mỹ Mỹ có gì mạo phạm, Mẫn Trinh bỏ qua cho !

Mẫn Trinh hừ nhạt rồi từ từ ngồi xuống.

Thiếu Hoa giả lả cười bưng bầu rượu chúc ra chén của nàng và Lại Xương Uy. Chàng nói:

- Lại huynh, làm gì mà xụ mặt vậy ?

- Không ! Có thiếu gia, Xương Uy đâu dám xụ mặt chứ !

Thiếu Hoa gượng cười nói:

- Bỏ qua hết đi !

Chàng bưng chén lên rồi nói:

- Mời mọi người !

Thiếu Hoa vừa nói vừa nhìn qua Mẫn Trinh.

Mẫn Trinh lắc đầu đứng lên nói:

- Bồn cung không thể dùng được những thứ rượu này !

Tình nương nhìn nàng ôn nhu nói:

- Cô nương không dùng được rượu thì có thể dùng những thức ăn của tửu điểm Vạn Hương lâu ! ?ây là những món ăn chỉ có ở Vạn Hương lâu tửu điểm mà thôi !

Mẫn Trinh nhìn qua những món thức ăn đặt trên bàn rồi lại lắc đầu nói:

- Nhưng món ăn này, bồn cung cũng không thể ăn được !

Tình nương nheo mày, mặt sa sầm.

Xương Uy toan lên tiếng thì Thiếu Hoa đã cướp lời lão:

- Lại lão huynh và Tình nương không biết đâu, Mẫn Trinh vốn dĩ là Vô Vi tiên tử . Người luôn lấy sự thuần khiết làm đầu cho mọi sinh hoạt của mình nên đâu thể dùng được những thức ăn của Vạn Hương lâu tửu điểm ! Phàm có những việc phải rời Vô Vi cung, thì Mẫn Trinh chỉ hít không khí mà sống thôi ! Nàng ta không cần ăn uống gì đâu ! Thiếu Hoa sẽ bồi ẩm Lại lão huynh và Tình ma ma vậy !

Chàng nói rồi bưng chén rượu đưa đến trước mặt Lại Xương Uy:

- Mời lão huynh !

Xương Uy phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Mời thiếu gia !

Thiếu Hoa chẳng màng đến Mẫn Trinh nữa. Chàng và Xương Uy uống rượu ăn uống ngon lành. Mẫn Trinh nhìn Thiếu Hoa nói:

- Bồn cung ở đây không tiện ! Hai người cứ tự nhiên. Khi nào đi Thiếu Hoa hãy nói với bồn cung !

Chàng gật đầu nhìn nàng mỉm cười.

Mẫn Trinh bỏ đi thẳng ra cửa. Nàng đi rồi Xương Uy mới nói:

- Thiếu gia, người đâu mà lạ lùng vậy ?

- Vô Vi cung chủ là như vậy đó !

Tình nương hỏi:

- Vô Vi tiên tử không biết ăn uống à ?

- Lại huynh và Tình ma ma đừng để tâm đến Mẫn Trinh làm gì, cứ để cho cô ấy sống với những giới lệ của Vô Vi phái !

Xương Uy gật đầu:

- Thiếu gia nói đúng, không cần để tâm đến ả làm gì nữa !

Trở lại Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh. Nàng rời bước khỏi gian thượng khách phòng, thả bước xuống gian chính sảnh. Nàng vừa đi vừa nghĩ mông lung về hành động của Mỹ Mỹ. Mẫn Trinh nhâm nói:

- Sao ả có thể làm những chuyện đó ngay trước mặt mình nhỉ ? ả làm như thế chẳng biết Thiếu Hoa có cảm giác giống mình không ?

?ôi má nàng bất giác nóng bừng khi thốt ra câu đó. Nàng còn đang băng quơ, nghĩ ngợi vu vơ thì từ ngoài cửa Vạn Hương lâu, Mộc Thừa cùng hai gã gia nhân bước vào.

Nghe bước chân bước vào, Mẫn Trinh quay lại.

Bộ dạng lùn và mập của Mộc Thừa đập vào mắt nàng. ?ôi chân mày Mẫn Trinh nhíu lại. Trong khi nàng tỏ lộ nét mặt cau có thì Mộc Thừa đứng sững ra nhìn nàng. Y nhìn Mẫn Trinh gần như không chớp mắt. Làm sao y có thể chớp mắt được khi nhận ra nhan sắc khả ái, thoát tục của nàng.

Thấy Mộc Thừa nhìn mình bằng ánh mắt như muốn nuốt chửng, Mẫn Trinh gắt giọng nói:

- Công tử nhìn ta bằng ánh mắt gì vậy ?

Mộc Thừa bước đến trước mặt Mẫn Trinh. Y nghiêng đầu ngắm chân diện nàng rồi từ từ dời mắt từ trên xuống tận mũi hài. Y xòe quạt, phẩy một cái rồi nói:

- Cô nương hẳn mới được Tình ma ma tuyển vào Vạn Hương lâu ?

- Ta không hiểu ý của công tử !

Nàng nói rồi khoát tay:

- Công tử tránh xa bốn cung một chút !

Mộc Thừa sa sầm mặt:

- Cô nương có biết ta là ai không ?

Mẫn Trinh buông một câu cộc lốc:

- Không cần biết !

- Tình nương không nói với cô nương à ?

- Ta không biết Tình nương nào cả, đi đi !

Nàng nói rồi dậm bước đi ra cửa.

Mộc Thừa dang hai tay chặn ngang trước mặt nàng. Y nặn nụ cười hèn hèn rồi nói:

- Cô nương không biết ta ? Ta tự giới thiệu cho cô nương biết vậy. Ta là đại thiếu gia của Mộc kiếm trang danh chấn khắp thiên hạ ! Khi đại thiếu gia muốn thì không bao giờ bỏ cái mình muốn !

Y chắt lưỡi nói tiếp:

- Cô nương đẹp lắm ! Từ trước đến nay bọn thiếu gia chưa từng thấy ai đẹp hơn cô nương !

Mẫn Trinh cau mày, gằn giọng nói:

- Công tử nói vậy là có ý gì ?

- Cô nương hẳn muốn biết ý của bọn thiếu gia ?

Y thề lưỡi liếm mép rồi nói:

- Bọn thiếu gia muốn cô nương bung rượu hầu thiếu gia ! Và còn muốn ôm cô nương vào lòng nữa !

Y nói dứt câu nhảy xổ tới ôm cứng lấy Hà Mẫn Trinh. Bất ngờ bị Mộc Thừa ôm chặt lấy mình, Mẫn Trinh thét lên:

- Cầu tặc, ngươi dám....

Cùng với lời nói đó, nàng thẳng tay tát một cái thật mạnh vào khuôn mặt đầy đà của Mộc Thừa.

- Bốp...

Nhận trọn một cái bạt tai của Mẫn Trinh, hai mắt Mộc Thừa nảy đom đóm. Hắn buông nàng ôm lấy mặt tru tréo nói:

- Ôi chao, ả dám đánh Mộc thiếu gia....

Hai gã gia nhân gầm lên:

- Tiện tỳ, ngươi dám đánh Mộc thiếu gia !

Hai gã đó vừa nói vừa nhảy xổ đến Hà Mẫn Trinh. Nhưng chỉ một cái phẩy tay như đuôi ruồi của nàng, hai gã gia nhân theo hầu Mộc Thừa như hai quả bóng bay ngược trở lại va lưng vào vách Vạn Hương lầu. Hai gã đó rơi xuống đất như những quả chín rụng khỏi cành.

Mộc Thừa sững sờ nhìn Mẫn Trinh nói:

- Hóa ra nàng cũng có võ công ?

Mẫn Trinh nhìn thẳng vào mắt Mộc Thừa.

- Ngươi dám mạo phạm bọn cung ư ?

Mộc Thừa rít giọng nói:

- Nàng dám đánh bọn thiếu gia ! ?úng là chẳng biết trời cao đất rộng !

Mộc Thừa nói rồi vung quạt công vào vùng thượng đẳng của Mẫn Trinh. Nhưng ngọn thiết phiến của gã chưa đến được đích thì mảnh lụa trắng trong tay Mẫn Trinh cắt ra, vồ thẳng vào ngực họ Mộc.

- Bình....

Mộc Thừa như cánh diều đứt dây bị gió lốc cuốn đi, lưng gã va vào vách Vạn Hương lầu rồi rơi huych xuống đất ngay bên hai gã gia nhân.

Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh gằn giọng nói:

- Các ngươi muốn chết ?

Nàng vừa nói vừa toan dụng đến sát chiêu trong khi Mẫn Trinh lần hai gã kia không thể gượng đứng lên được nữa.

- Dừng tay !

Tiếng nói của Thiếu Hoa như mệnh lệnh buộc Mẫn Trinh rút ngay sát chiêu lại.

Thiếu Hoa bước xuống, tiến đến bên nàng từ tốn hỏi:

- Mẫn Trinh, chuyện gì đã xảy ra với nàng vậy ?

Mẫn Trinh chỉ Mộc Thừa thuật lại mọi chuyện. Nghe nàng thuật xong, Thiếu Hoa phá lên cười. Nghe chàng cười, Mẫn Trinh cau mày hỏi:

- Công tử cười cái gì ?

Thiếu Hoa nhìn lại Mộc Thừa:

- Các người còn chưa chịu đi à ?

Mộc Thừa và hai gã gia nhân miễn cưỡng đứng lên, lăm lét nhìn Mẫn Trinh. Ba gã lùi nhanh ra cửa Vạn Hương lầu.

Mẫn Trinh gắt gỏng hỏi Thiếu Hoa:

- Sao công tử lại để cho bọn người đó đi khi họ đã dám mạo phạm đến bôn cung ?

Thiếu Hoa mỉm cười đáp:

- Tại hạ cho họ đi vì sợ Mẫn Trinh cung chủ giết lầm người mà thôi !

- Họ đã mạo phạm bôn cung mà giết lầm người à ?

- Họ không có mạo phạm cung chủ đâu ! Thật ra Mộc Thừa ngưỡng mộ cung chủ nên mới là vậy !

- Y đã ôm bôn cung, làm ô uế trang phục của bôn cung !

- Nếu chiếu theo giới lệ của Vô Vi thì đúng là hấn ta mạo phạm cung chủ thật, nhưng chiếu theo lệ của người đời thì y biểu lộ sự ngưỡng mộ của mình với cung chủ đó ! Nhưng vì cung chủ hiểu lầm nên đã tát tai Mộc Thừa, hóa ra mới có chuyện can qua !

Mẫn Trinh nheo mày nói:

- Hành động của gã là sự ngưỡng mộ hay sao ?

Thiếu Hoa gật đầu đáp:

- ?úng rồi, nếu như Mộc Thừa không ngưỡng mộ thì chẳng thềm để mắt tới cung chủ đâu ! ?úng ra y biểu lộ sự ngưỡng mộ ôm cung chủ thì cung chủ cũng phải biểu lộ sự ngưỡng mộ ôm lại y !

- Làm như vậy, bôn cung đâu còn sự thuần khiết nữa ?

- Biểu lộ cảm giác ngưỡng mộ nhau thì có gì là thuần khiết hay không thuần khiết đâu !

Thiếu Hoa ôm quyền xá:

- Dù sao tại hạ cũng phải ngưỡng mộ sự thuần khiết của cung chủ !

Mẫn Trinh thối lui ngay một bộ nhìn Thiếu Hoa hỏi:

- Công tử cũng biểu lộ sự ngưỡng mộ giống như gã kia à ?

Nàng nói mà sắc diện đỏ bừng.

Thiếu Hoa khoát tay nói:

- Với ai thì tại hạ có thể biểu lộ sự ngưỡng mộ như Mộc Thừa nhưng với cung chủ thì không !

Nàng ngáp ngừng nói:

- Công tử không ngưỡng mộ Mẫn Trinh ?

- Không, tại hạ rất ngưỡng mộ cung chủ chứ ! Nhưng không thể biểu lộ theo cách của Mộc Thừa được ! Tại hạ rất sợ sát chiêu của cung chủ !

- Vậy công tử biểu lộ như thế nào ?

Thiếu Hoa gượng cười nói:

- Thì theo cái cách tại hạ đã làm ở trên lầu thuyền đó !

Chẳng biết lời nói này của Thiếu Hoa tác động thế nào đến Mẫn Trinh mà nàng lại đưa tay lên rà nhẹ hai cánh môi mình. ?ôi lưỡng quyền của nàng đỏ bừng.

Nàng cúi mặt nhìn xuống mũi hài. Mẫn Trinh ngáp ngừng nói:

- Cách biểu lộ sự ngưỡng mộ của công tử tao nhã hơn của gã họ Mộc kia !

Thiếu Hoa bật cười với câu nói này của nàng. Chàng nghĩ thầm: " ?úng là Vô Vi tiên tử mà "

\*\*\*

Hết chương 46